

Říha: Plzeň je matkou Katapultu

V Měšťanské Besedě se bude dnes v rámci festivalu Finále Plzeň promítat dokument Jana Gogoly mladšího, **snímek o kapele Katapult Rock života.**

PLZEŇ V roce 2008 vyjíždí skupina Katapult na své poslední turné Na rozloučenou! Už ho ale nedokončí, Jiří „Dědek“ Šindelář musí do nemocnice a na začátku ledna 2009 umírá. O necelé dva měsíce později zemře náhle i bubeník Karel „Káša“ Jahn. I tyto těžké okamžiky ukazuje Rock života. Olda Říha, který vyrostl v Plzni, si během následujícího roku našel nové spoluhráče, oba o generaci mladší. Jeden z nich se kvůli Katapultu nechal i přejmenovat.

V Plzni se bude promítat dokument o vás, Rock života. Souhlasil jste s nápadem točit ho okamžitě?

Byl to složitý proces. Nej dřív přišlo odmítnutí, bejt s otravnými filmaři se mi nechtělo. Pak mi ale Honza Gogola upřesnil, že by si chtěli natočit poslední koncert Katapultu, někdy v březnu 2009 v Incheba Areně. Dědek ale 5. ledna umřel. Gogola zdvořile přišel, že by si natočil pohřeb. Teprve pak ho napadlo, že udělá dokument. My jsme se spolu znali, on je bývalý novinář a o Katapultu věděl všechno. Mně se ale moc nechtělo, do svého srdce jsem ho pouštěl postupně. To je vidět i v tom filmu. Měl jsem bloky a zlom přišel v momentě, kdy jsem si pustil dokument o Metallice Some Kind Of Monster a přečetl si knížku o natáčení. Bylo to asi v polovině našeho natáčení, kdy jsem měl Gogoly už plný zuby. Když jsem ale viděl ten dokument, řekl jsem si, že když Metallica zvládne pustit si je takhle k tělu, tak já taky.

Vadili vám někdy filmaři?

My jsme zvyklí, že hodinu po koncertě do šatny nikdo nesmí. Mlčíme, dožíváme koncert. Najednou se rozletí dveře a tam stáli oni s kamerou. To byly reakce... To radši všechno vystříhali. Vadili mi, samozřejmě. Furt se na něco ptali. Furt otravovali. Až se vůbec divím, že tak krásnej film vůbec vznikl.

Odmítl jste je pustit do hospody v šumavské vsi, kde máte chalupu. Vyhodil jste je ještě odtud?

Do hospody jsem je nepustil, protože bych se cítil jako kašpar. To je místo, kde nevnímám svět, jsem jeden z těch, kdo tam chodí. Nemíním si je v prostředí hospody, kde kecám o něčem se zedníkem, „nechat vzlít do postele“. Vesnický by mi do smrti říkali, že jsem ta hvězda. Stačilo už to, že jsem si je pustil na chalupu. Jinak jsem je spíš za-

stavoval. Řekl jsem: „Teď už toho bylo moc, jděte pryč.“ Oni to vystříhali a šli.

Jaké to je, když se teď na sebe v kině koukáte?

Myslím, že hodně lidí to má jako já. Vidím a slyším se úplně jinak, než když se pak vidím a slyším v obraze. Mám představu, že jsem úplně jinej. Je to hnusný. Realita sama o sobě je hnusná, já jsem hnusnej.

Jak jste si během jednoho roku našel basáka Andyho Budku a bubeníka Ondřeje Timpla? Oba jsou o generaci mladší.

Andy si vlastně našel mě. Začínal jako fanoušek, pak byl technik Dědka a pak řekl, já to zahraju. A zahrál to. S bubeníkem to bylo trochu složitější. V době největší skepse - bubeník žádný nebyl, starý parádlové byli líný - jsem jednou nadoval před kamarádem, že bych

Komunisti mysleli, že nám zákazem v Plzni ublíží. A my jsme se v Praze etablovali. Ten zákaz nás vlastně posunul.

chtěl nějakýho flegmouše jako Phil Rudd z AC/DC. A že nejlepší by bylo, kdyby hrál stejně jednoduše a prostě. Ten kamarád řekl, že o jednom ví. Přišel Ondřej Timpl, zahrál přesně to, co chci, mlčí a je flegmatik.

Jak to funguje, když vás dělí jedna generace?

To si neuvědomujete, jinak by to nemohlo fungovat. Muzika stírá generační rozdíly. V normálním životě je to ale něco jinýho. My jsme žili v komunitě, byli jsme opravdoví kamarádi, všechno jsme si říkali, všichni jsme o každým všechno věděli. Mohli jsme spolu mluvit o čemkoliv, tahle generace je jiná. Je to generace facebooku, emailů, mobilů. Já to respektuju. Muzika je muzika, ale v soukromým životě už to není to přátelství na dřevě. Když někde jedeme, já si řeším svoje a oni mlčí. Když něco chci vědět, tak se zeptám, oni mi zdvořile odpoví, ale to pravý přátelství nemůže vzniknout.

Mimoходом, Andy Budka je

Legenda Olda Říha vystoupil na pódiu v Plzni poprvé v roce 1963. Od roku 1975 stojí v čele legendární rockové kapely Katapult. Dokumentární film o ní bude k vidění dnes na festivalu Finále. Foto: Jiří Bervida, MF DNES

přezdívkou? To jméno zní poměrně neobvykle.

Jednou jedeme na turné, den předtím už sedíme v restauraci, popíjíme, těšíme se na další den. A Andy Budka je tam jako basovej technik vzpomenu na naše texty, slogany. A Andy do toho vždycky vstoupil a všechno věděl. My jsme si říkali s Dědkem, že je jako taková ta bouda, kde mají v divadle nápovědu. Prostě budka. Ráno Dědek na snídani Andyho potkal a pozdravil ho „Ahoj, budko“. A on si po roce tu přezdívkou dal do občanky, jmenoval se úplně jinak, i křestním. Andy byla jeho přezdívkou z mládí, Budku mu přišel Dědek. Přitom takové změny na matrice moc dělat nechtějí. Ale když jim řekl jako důvod, že hraje s Katapultem a Dědek řekl, že je Budka, bylo to.

Jaký máte vztah k Plzni? Vyrostl jste tady, ale teď už řadu let žijete v Chrástanech u Prahy.

Z mládí mám krásný vzpomínky. Jsem sice narozený v Mozartově ulici pod Bertramkou, ale rodákem se cítím spíš v tý Plzni. I když dobře je mi i na Šumavě, v Budějovicích, všude. Plzeň je ale matka Katapultu. Tady jsem začal chodit do školy, tady jsem prožil všechno poprvé. Ten vztah k tomu mám, jsem tady doma.

Vzpomínáte si váš první koncert?

To vím přesně. Bylo v říjnu 1963 v Měšťanské besedě, vystoupili jsme s Black Stars na nedělních odpoledních čajích Oty Hellera. To mám ve svém deníčku. Bylo tam asi pět set 13-, 14-, 15- a 16letých v bílých košilích a tesilových kalhotách nebo v šatíčkách. A pak dole, v prostorách dnešního Divadélka JoNáš, působilo Divadlo SouZDi-For, vystupovali jsme v programu Bigbit není chuligán.

Který z těch koncertů byl výjimečný?

Já jsem jich v Plzni odehrál tolik, všech tak senzačních, že to nejde říct. Hráli jsme třeba ve studentském klubu Oko, v DASu, Pekle, na Borech ve Svazáčku. Pak jsme se sem vraceli, jak se říká, v největší slávě. Odehráli jsme koncerty na náměstí, před muzeem, na Lokomotivě. Každý z nich má něco do sebe, ty emoce musí být stejny.

Proč jste se přesunuli do Prahy?

V Plzni jsme hráli ještě pod názvem Mahagon a měli jsme tu opravdu úspěch. Komunisti nás sledovali, viděli, že se nám daří, a vymýšleli na nás různé krávniny. Nakonec nás tady v Plzni zakázali. Přesunuli jsme se proto do Prahy, kde v roce 1975 vznikl Katapult. To je oficiální start. Ten zákaz nás vlastně posunul. Mysleli si, že nám ublíží, a my jsme se v Praze etablovali. **Barbora Němcová**

Krátce

PLZEŇ

Darujte krev s Kateřinou Kůrkovou

Darovat krev s Českým rozhlasem mohou zájemci již tuto středu od 6.30 do 17.30 hodin na Transfúzním oddělení FN Plzeň. Pro tento odběr není potřeba lékařské doporučení, dárci budou vyšetřeni na místě. Od 10 do 11 hodin je podpoří střečně Kateřina Kůrková. (jak)

PLZEŇ

Opravy omezí provoz v nádražní budově

Až do středy 2. května je pro cestující uzavřena pravá strana vestibulu plzeňského hlavního nádraží. Důvodem je výměna dlažby. Po celou dobu jsou mimo provoz pokladny číslo 1 až 3 a prodejny novin. Úschovna zavazadel a přepážky Plzeňská karta a ČD Kurýr jsou otevřeny. (jak)

DNES plzeňský

Adresa
Americká 1
304 91 Plzeň

Regionální redakce
vedoucí: Martin Polívka
tel.: 374 333 111, fax: 374 333 222
» redplz@mfdnes.cz

Regionální distribuce
vedoucí: Dana Tůmová
tel.: 602 271 101
» distribucepl@mfra.cz
Inspektor prodejní sítě
Jana Jirásková, mobil: 602 538 405
» inspektorpl@mfra.cz

Regionální inzerce
Jindra Kvapilová
tel.: 374 333 311, fax: 374 333 666
» inzercepl@mfra.cz

E-maily podle vzoru jmeno.prijmeni@mfdnes.cz, @mfra.cz

PŘEDPLATNÉ 225 555 566

INZERCE

JDEME VÁM POMÁHAT. ROZHODNĚTE KAM.

Chcete zlepšit život ve vašem kraji? Společnost ČEZ pomůže ve všech sedmi regionech České republiky a podpoří projekty, které si sami zvolíte. **Těšíme se na vaši volbu!**

HLASUJTE NA WWW.CEZ.CZ

7 oblastí:

- zdravotnictví
- kultura
- vzdělávání
- dětská a sportovní hřiště
- pomoc potřebným
- životní prostředí
- sport

7 regionů:

- východní Čechy
- západní Čechy
- jižní Morava a Vysočina
- severní Morava
- střední Čechy
- severní Čechy
- jižní Čechy

JSMĚ S VÁMI. SKUPINA ČEZ

Rotary klub začínal v Plzni čtyřikrát

Výročí rotariáni slavili s hosty ze zahraničí. Primátor dostal dřeváky a pozvání do Francie

PLZEŇ (jak) Ukázat to nejlepší z Prahy a Plzně, probrat zkušenosti z projektů kulturního a sociálního vzdělávání a navázat nová přátelství. To bylo cílem 22. mezinárodního setkání 2012, které pořádá Rotary klub Plzeň koncem minulého týdne. „Je to u příležitosti 85. výročí od prvního založení našeho klubu. Jeho činnost byla přerušena celkem třikrát. Loni jsme oslavili 20 let od posledního obnovení,“ uvedl prezident Rotary klubu Plzeň pro roky 2011-12 architekt Jan Soukup.

Letos hostila Plzeň zástupce rotariánů z holandského města Eenhorn a francouzského Châteaubriant. Sedmáct hostů si mimo jiné prohlédlo katedrálu svatého Bartoloměje, Plzeňský Prazdroj a setkali se

Dary Zástupci Rotary klubů z Francie a Holandska přebírají dary od plzeňského kolegy, architekta Jana Soukupa. Foto: Jiří Bervida, MF DNES

s primátorem Martinem Baxou. „Raději je vyzkoušejte až doma, na koberci,“ radil Baxovi zástupce holandských rotariánů poté, co mu předal pár červených dřeváků. „Moc rádi

vás přivítáme u nás v Châteaubriant jako primátora, když jste to nestihl jako profesor spřáteleného plzeňského gymnázia,“ zval Martina Baxu Jean-Francois Rosh.